

Arrest

nr. 340 394 van 2 februari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 5 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 10 december 2024 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 19 juli 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 23 oktober 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die 19.07.2024 werd ingediend door:

Naam: R. (..)

Voorna(a)m(en): K. (..)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (..)1990

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger.

Betrokkene kwam op 23.12.2023 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum type C geldig voor kort verblijf, afgegeven met oog op familiebezoek in Nederland. Garant/gastheer voor dit visum was zijn in Rotterdam (Nederland) wonende moeder R., S. (..) van Nederlandse nationaliteit. Betrokkene keerde echter niet, zoals bij de aanvraag van zijn visum was voorzien, terug naar Suriname, maar kwam naar België waar hij in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, op 16.01.2024 een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van zijn moeder die inmiddels op 27.12.2023 in België een verklaring tot inschrijving als EU burger had gedaan en op dit ogenblik beschikt over een EU kaart (RRN xxxxxxxxxxxx). Deze aanvraag werd op 01.07.2024 geweigerd. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigering en diende al op 19.07.2024 een nieuwe aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden in het kader van de huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:

- *Surinaams bewijs van Burgerlijke Stand*
- *bewijs van ziektekostenverzekering*
- *bewijs van inkomsten van de referentiepersoon*
- *attest van het OCMW waarin verklaard wordt dat betrokkene en de referentiepersoon geen uitkeringen ontvangen*
- *Net zoals bij de eerste aanvraag gezinshereniging worden er rekening uittreksels op naam van de referentiepersoon voorgelegd waarop een aantal uitgaven in België en in Nederland zijn aangeduid (in kledingwinkels, warenhuizen, eethuizen en de gemeente Beerse) alsook de aankoop van kaarten van het openbaar vervoer in België en in Nederland op naam van betrokkene. Zoals reeds gesteld werd in de weigeringbeslissing van 01.07.2024, dient herhaald te worden dat deze stukken betrekking hebben op een situatie nadat betrokkene Suriname reeds had verlaten en dus niet kunnen getuigen van een situatie van afhankelijkheid of onvermogen in het land van herkomst (Suriname). Bovendien kunnen op de rekeninguittreksels enkel de twee aankopen van de kaarten van het openbaar vervoer rechtsreeks aan betrokkene gelinkt worden.*
- *Net zoals bij de eerste aanvraag gezinshereniging worden er rekening uittreksels op naam van de referentiepersoon voorgelegd waarop geldoverschrijvingen via Suri Exchange te zien zijn in de periode 2022 en 2023 en – bijkomend in het kader van de huidige aanvraag – vijf overschrijvingen via Suri Exchange te zien zijn van 2009, 2010, 2013 en 2014. Vooreerst dient opnieuw, net als bij de vorige aanvraag gezinshereniging, te worden vastgesteld dat uit de voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat deze betalingen of stortingen gericht waren aan betrokkene of ten behoeve van hem werden gedaan. Bovendien blijkt niet uit het geheel van de beschikbare gegevens dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, zijn basisbehoeften, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Een ondersteuning van een burger van de Unie aan een volwassen kind in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn of haar basisbehoeften, giften worden overgemaakt. Betrokkene verklaarde bij zijn visumaanvraag ten aanzien van de Nederlandse autoriteiten, in zijn land van herkomst zelf economisch actief te zijn, met name als arbeider bij het bedrijf I. G. o. C. (..) NV en zodoende zelf over een inkomen te beschikken om op vakantie te kunnen gaan naar Nederland.*

-Attest van het Surinaamse kadaster (GLIS) dd. 17.08.2024 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen onroerende goederen bezit in Suriname. Een louter gebrek aan onroerend goed levert overigens op zich geen bewijs van onvermogenheid.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt dus niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betrokkene is een zelfstandige jonge man die er wel degelijk toe in staat is in het eigen levensonderhoud te voorzien. In dat kader dient benadrukt te worden dat het ten laste zijn niet het gevolg mag zijn van illegaal verblijf in België, een andere lidstaat of een derde land.

Het gegeven dat betrokkene sedert 16.01.2024 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De DVZ dient evenwel louter volledigheidshalve de aandacht er op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Enig middel: schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het vertrouwens- en het materieel motiveringsbeginsel; en van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoeker heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van zijn Nederlandse moeder cf. artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die heb begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

6.

Verzoeker heeft op afdoende wijze de voorwaarde van ‘het ten laste zijn’ bewezen.

Er werden in deze zin 15 bewijzen van geldzendingen ‘in het verleden’ overgemaakt, zijnde: (stukken 2-3)

- 10.12.2009;
- 12.08.2010;
- 13.01.2011;
- 13.03.2014;
- 29.06.2021;
- 07.12.2021;
- 29.03.2022;
- 26.04.2022;
- 31.05.2022;
- 04.10.2022;
- 29.11.2022;
- 03.01.2023;
- 05.03.2023;
- 01.04.2023;
- 10.10.2023.

Het betreffen enkele ‘oude’ geldverzendingen (anno 2009, 2010, 2011, 2014), doch sinds 2021 en dus een periode van ruim 2 jaar vóór het vervoegen van de referentiepersoon in België en de eerste aanvraag gezinshereniging, werd er op consequente wijze geld overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoeker.

Het gaat daarbij telkens om aanzienlijke bedragen.

Verwerende partij betwist deze financiële steun an sich niet! Dit blijkt uit de bewoordingen in de bestreden beslissing:

“Bovendien blijkt niet uit het geheel van de beschikbare gegevens dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, zijn basisbehoeften, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Een ondersteuning van een burger van de Unie aan een volwassen kind in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften.”

De financiële steun op zich wordt dus aanvaard; het zijn de bewijzen van onvermogen – en daardoor de behoefte – die niet worden aanvaard (zie infra), alsook maakt verwerende partij er een probleem van dat verzoeker bij zijn visumaanvraag (type C) verklaard heeft economisch actief te zijn in het land van herkomst, nl. als arbeider en zodoende dat hij zelf over een inkomen zou beschikken.

Dit weerhouden in voorliggende aanvraag tot gezinshereniging houdt geen steek, daar ‘voldoende bestaansmiddelen’ in het kader van een toeristisch visum geenszins gelijkgesteld kan worden als ‘voldoende bestaansmiddelen om te kunnen voorzien in de eigen basisbehoeften in Suriname’. Bovendien stond de moeder van verzoeker toen reeds garant, zoals verwerende partij zelf stelt! Verwerende partij wijst de bewijzen van ‘financiële steun’ zonder meer af omdat er in de visumaanvraag melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker arbeider was in Suriname. De motivering van verwerende partij is zeer standaard en gebrekkig op dit vlak!

De gemiddelde leefkost in Suriname bedraagt 683 euro per maand voor een alleenstaande, zonder huur! Het gemiddelde loon daarentegen bedraagt maar 264 euro!

Verzoeker verwijst in dit opzicht naar hetgeen hieronder gaat, met betrekking tot het ‘ten laste zijn’, meer bepaald onder punt 7. Uit de daar aangehaalde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

Er kan ook verwezen worden naar de mededeling van de Europese Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden dd. 02.07.2009:

“2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van ‘ten laste komend’ familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EUburger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn.

Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen.

De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen. Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan “andere ten laste komende familieleden” de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

Nergens in deze tekst, noch in de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie (arresten Jia en Reyes, zie supra onder punt 8) kan er worden gelezen dat de verzoeker geen énkelt inkomen mocht hebben in het

land van herkomst. Neen, men moet wél feitelijk materieel/financieel worden gesteund door de referentiepersoon omdat men onvoldoende zelf in de eigen basisbehoeften kan voorzien!

Verzoeker herhaalt dat hieronder zal blijken dat hij niet voldoende inkomsten heeft en dat hij ook geen eigen woning heeft. Hij diende dus sowieso te huren om te kunnen wonen.

Gelet op hetgeen hierboven werd gesteld met betrekking tot de maandelijkse leefkost in Suriname en het gemiddelde inkomen, hoeft het verder geen betoog dat verzoeker niet kon rondkomen en dus niet op eigen houtje kon voorzien in zijn basisbehoeften! Reden waarom hij dus reeds jaren op regelmatige basis werd gesteund door de referentiepersoon en dus ten laste was van deze laatste!

Feit is alleszins dat er 15 bewijzen van geldverzendingen voorliggen: in een ruime periode voor de komst naar België werd verzoeker op regelmatige basis financieel gesteund door de referentiepersoon in het land van herkomst, waarbij het telkens gaat om aanzienlijke bedragen per keer (vaak honderden euro's per keer). Gelet op de frequentie en de consequentie van deze geldverzendingen, dient men dit wel degelijk te beschouwen als een regelmatig inkomen voor verzoeker om te kunnen voorzien in zijn eigen levensonderhoud.

7.

Verzoeker wenst in deze zin te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes met betrekking tot het 'ten laste' zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende.

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus."

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van regelmatige geldverzendingen en de attesten van onvermogenheid (zie infra), wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij financieel en materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting.

8.

Verzoeker toonde daarnaast ook aan dat hij in het land van herkomst over geen eigendommen beschikt aan de hand van:

- Attest GLIS : ter bewijs dat verzoeker sinds zijn geboorte geen eigenaar is/is geweest van enig onroerend goed of zakelijk recht in Suriname. (stuk 4)

Verzoeker diende zich dus sowieso te begeven op de woninghuurmarkt om te kunnen wonen. Gelet op hetgeen hierboven gaat, betekent dat dat zijn maandelijkse leefkost nóg hoger ligt dan het gemiddelde van 683 euro per maand, daar waar het gemiddelde inkomen slechts 264 euro bedraagt (zie supra).

9.

Het is duidelijk dat verzoeker in het mate van het mogelijke heeft aangetoond dat hij onvoldoende vermogen was in het land van herkomst, reden waarom hij financieel gesteund werd door de referentiepersoon, in de periode voorafgaand aan de komst naar België en dus 'in het verleden'.

Verzoeker heeft dus gedaan wat van hem verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen (hetgeen niet wordt betwist), waarbij hij zelf onvoldoende vermogend was om in de eigen basisbehoeften te kunnen voorzien en daarom financieel afhankelijk.

In dit opzicht kan verwezen worden naar een arrest van Uw Raad, waarbij duidelijk wordt geoordeeld dat het 'ten laste' zijn in concreto moet worden onderzocht (RvV 15 oktober 2024, nr. 314 828):

“Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid in concreto moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). [...]

Dit brengt met zich mee dat 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient de verzoekende partij, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een feitelijke situatie bestond van reële afhankelijkheid, materieel en/of financieel, ten aanzien van de referentiepersoon.

[...]

De Raad benadrukt dat de voorwaarde van het ten laste “zijn” inhoudt dat het om een bestaande toestand moet gaan (RvS, nr. 241 649 van 29 mei 2018. [...])

De Raad stelt samen met de verzoekende partij vast dat de verwerende partij nagelaten heeft de voorgelegde geldstortingen op concrete wijze af te toetsen en in essentie louter heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet aangetoond heeft dat zij onvermogend was of zelf niet kan remedieren aan haar onvermogenheid, motivering die blijkens de bespreking supra kennelijk onredelijk is. [...]

Uw Raad stelde tevens dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoeker kan verwachten (RvV 18 januari 2022, nr. 266 907, eigen onderlijning):

“Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoeker sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoekers afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoeker geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de 'voorgaande jaren'. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben 'op andere delen van Marokko'. In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoeker ook banden heeft met 'andere delen van Marokko'. De beoordeling dat de voorgelegde attesten 'niet relevant' zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de 'voorgaande jaren' en niet handelen over 'andere delen van Marokko', is kennelijk onredelijk.”

Of ook (RvV 7 juni 2022, nr. 273 725):

“Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene.

Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen.

In casu blijkt dat de verzoekende partij over een aanzienlijke periode op maandelijkse basis aanzienlijke bedragen in ontvangst heeft genomen, die gelet op de levenskost in Marokko ruimschoots volstaan om te overleven. De verzoekende partij dient echter wel aan te tonen dat die geldsommen ook echt noodzakelijk

zijn om in haar basisbehoeften te voorzien, m.a.w. moet zij haar onvermogen in het land van herkomst aantonen.

De Raad moet er ingevolge de rechtspraak van het Hof van Justitie op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

De verwerende partij mag dus wel verwachten dat de verzoekende partij dit onvermogen aannemelijk maakt, mits inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie supra Jia, § 40)."

Of nog eenzelfde motivering in RvV 8 maart 2022, nr. 269 526 en zeer recent in RvV 24 september 2024, nr. 313 406.

10.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldverzendingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken gedurende een zeer ruime periode geld overgemaakt aan verzoeker, dewelke hij nodig had om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften gelet op het aangetoonde gegeven dat hij onvoldoende vermogend was in Suriname.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekende partij een theoretisch betoog over het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, maar laat zij na in haar verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3. De Raad merkt voorts op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en 52, §4, 5e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, zijnde haar Nederlandse moeder, nu uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Hierbij worden tevens de ter zake relevante stukken die verzoekende partij bij de aanvraag heeft voorgelegd besproken.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Zij toont derhalve geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.7. De door verzoekende partij aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel moeten worden onderzocht in het raam van de toepassing van het op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Unieburger: *“de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)”*

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een verblijfsaanvraag indiende als descendent van een Nederlandse onderdaan, zijnde haar moeder.

Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Nederlandse moeder. Verzoekende partij betwist dit niet.

Voor wat betreft het begrip ‘ten laste’, stelt verzoekende partij terecht dat kan worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*, ptn. 20-24). In het voormelde arrest *Jia* wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest *Reyes* stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemt ook hierbij dat deze materiële steun *“voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst”* (pt. 24)

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoekende partij dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat zij zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een situatie van onvermogenheid.

Het ten laste zijn in het land van oorsprong kan worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verwerende partij ertoe is gehouden alle door verzoekende partij overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt verwerende partij toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Zij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

Aangezien de financiële ondersteuning door de referentiepersoon dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander – en niet een

louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen – is het niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet om te vereisen dat verzoekende partij aantoonde dat zij in het land van herkomst op deze steun was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. Verwerende partij heeft geoordeeld dat uit de gegevens van haar visumaanvraag ten aanzien van de Nederlandse autoriteiten op 8 december 2023 blijkt dat verzoekende partij in Suriname tewerkgesteld was als arbeider bij het bedrijf I.G.o.C. NV (...). Het is geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij hieruit afleidt dat verzoekende partij in het herkomstland zelf over financiële middelen beschikte en derhalve niet is aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon. Verzoekende partij voert een gans theoretisch betoog over de “*gemiddelde leefkost in Suriname*” en het “*gemiddelde loon*”, maar zij gaat eraan voorbij dat zij het bewijs dient te leveren van de afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van haar Nederlandse moeder. Wanneer op objectieve gronden wordt vastgesteld dat verzoekende partij voor haar komst naar België in Suriname tewerk gesteld was als arbeider in een onderneming, dan is het niet aan het bestuur, wanneer geen andersluidende gegevens door de verzoekende partij werden voorgelegd, om alsnog te gaan onderzoeken of de inkomsten die de verzoekende partij haalde uit haar tewerkstelling niet voldoende waren om in haar basisbehoeften te voorzien.

Ook waar de verzoekende partij betoogt dat “*voldoende bestaansmiddelen*” in het kader van een toeristisch visum niet gelijkgesteld kan worden als “*voldoende bestaansmiddelen om te kunnen voorzien in de eigen basisbehoeften in Suriname*” en dat haar Nederlandse moeder garant stond voor haar reis, doet zij met dergelijk betoog geen afbreuk aan het gegeven dat zij in het kader van haar visumaanvraag uitdrukkelijk gesteld heeft dat zij in Suriname tewerkgesteld is als arbeider bij een bedrijf en dat zij, bij gebrek aan tegenbewijs, geacht mag worden hieruit afdoende inkomsten te puren om te voorzien in haar basisbehoeften. Dit alles bovendien nog nu een garantstelling in het kader van haar visumaanvraag enkel dient ter dekking van de reis- en verblijfskosten naar aanleiding van haar kort verblijf in de EU (artikel 14, eerste lid, c en tweede lid juncto artikel 21, lid 5 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) en geenszins aantoonde dat verzoekende partij in het land van herkomst zelf niet over afdoende middelen van bestaan beschikte via haar tewerkstelling om aldaar in haar basisbehoeften te voorzien. Uit niks kan blijken en verzoekende partij toont dit ook niet aan, dat de inkomsten die zij uit deze tewerkstelling haalde onvoldoende waren om in haar basisbehoeften in Suriname te voorzien. Haar algemene beschouwingen over de gemiddelde leefkost in Suriname, haar ongesubstantieerd betoog over de grootorde van haar arbeidsinkomsten en het feit dat zij diende te huren omdat zij geen onroerend goed bezit, laten niet toe anders te oordelen.

De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat – wanneer blijkt dat verzoekende partij een professionele activiteit had in Suriname voor haar komst naar België en zij via die weg dus inkomsten had – de verwerende partij oordeelt dat niet blijkt dat verzoekende partij werkelijk afhankelijk was van de Nederlandse referentiepersoon. De verwijzing door de verzoekende partij naar de door haar voorgelegde geldverzendingen en het attest inzake het niet bezitten van een onroerend goed kan gelet op voorgaande dan ook niet overtuigen om de motivering van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Voorts houdt de motivering geenszins in dat de verwerende partij oordeelt dat verzoekende partij zelf geen enkel inkomen mag hebben. De verwerende partij wijst er wel op dat verzoekende partij de afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van de referentiepersoon moet bewijzen en dat zij dat niet gedaan heeft, nu blijkt dat zijzelf via tewerkstelling een inkomen had en zij dus zelf in haar eigen levensonderhoud kon voorzien. Verzoekende partij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit kan blijken dat deze beoordeling verkeerd is.

Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat verwerende partij enig relevant gegeven veronachtzaamd heeft, dat zij uitgaat van een incorrecte feitevinding of dat de motivering kennelijk onredelijk is. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij een onredelijke negatieve bewijslast oplegt of *in casu* te stringent oordeelt wat betreft het bewijs van afhankelijkheid .

2.9. Waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad om haar standpunt kracht bij te zetten wijst de Raad erop dat, naast de vaststelling dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleeft aan deze rechtspraak, verzoekende partij evenmin aantoonde dat de feitelijkheden die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak dezelfde zijn als de feitelijkheden die onderhavige zaak kenmerken.

2.10. De uiteenzetting van de verzoekende partij die niet verder reikt dan hetgeen *supra* besproken laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER